

Příběh Miloše Šťastného

Pan Miloš Šťastný se narodil 4. ledna 1932 na Štvanici. Jeho rodiče Antonín a Marie rozená Jindřichová žili v Kozomíně, kde měli na starosti uhelné sklady. Na jeho výchově se velice podílela babička a děda, kteří žili v Úžicích, kde s nimi pan Šťastný žil zhruba do doby než nastoupil do školy.

Po přestěhování k rodičům do Kozomína, musel chodit do školy do vedlejší vesnice (Chvatěruby). Z důvodu rušení této školy pak docházel do chlapecké školy v Kralupech. Vzpomíná si, že jednou před školou stál německý voják a nepustil je dovnitř. Bylo to z důvodu, že budova začala fungovat jako nemocnice pro zraněné vojáky z fronty. Proto tedy žáci začali navštěvovat školu v Nelahozevsi.

Z dětství vzpomíná na Reinharda Heydricha a jeho ženu, kteří žili poblíž, v Panenských Břežanech. Několikrát jako chlapec Heydrichovu ženu zahlédl, když si vyjížděla po okolí na koni. Jako chlapec mu také utkvěla vzpomínka na bombardování Kralup. Samotný nálet pozoroval před jejich domem v Kozomíně. Co ovšem dodnes má v živé paměti, tak jsou položená mrtvá těla v kralupském kostele.

Pan Šťastný se vyučil strojním zámečnickem – automechanikem (pokračovací škola se nacházela v Kralupech na Kochmance). Po vyučení pracoval v ČSAD. 5. dubna 1953 se oženil s Martou rozenou Heroutovou, se kterou se znal od dětství.

Spousta vzpomínek má z vojny. 1. listopadu 1953 byl odveden a zařazen do automobilního stavebního praporu. Z počátku výcvik probíhal v Praze, následně zhruba po 3 týdnech byli převezeni do Bechyně, kde pan Šťastný společně s jeho kamarádem Koberou obdrželi auto a měli za úkol převážet věci. Následně byl pan Šťastný přeřazen do Sokolova a poté do Plzně, kde mu byl přidělen vůz Tatraplan (Tatra 600), který nikdy neřídil, byl totiž zvyklý pouze na nákladáky. Jeho první cesta vedla do Rokycan, kdy jeho styl jízdy ne moc dobře komentoval poručík Pokorný. Proto pan Šťastný musel jízdy trénovat. Jednoho dne mu totiž poručík oznámil, že se stane řidičem ruského generála. K této službě se váže spousta vzpomínek. Někdy si pan Šťastný připadal jako jeho poskok. Přesto na tuto „službu“ vzpomíná v dobrém, i když byly chvíle, kdy měl strach. Ke konci vojenské služby se měl pan Šťastný rozhodnout, zda na vojně zůstane či nikoliv. Bylo mu nabídnuto, že se za ním přestěhuje jeho žena Marta. Jenže ta tuto nabídku razantně odmítla a hrozila i rozvodem. Pan Šťastný nakonec odešel do civilu.

Po návratu z vojny se vrátil nakrátko do ČSAD a poté začal pracovat jako řidič nákladního vozu v Dýhárně. Jako řidič nákladního vozu pracoval celý život.

Roku 1955 se manželům narodila dcera Ivana. O 3 roky později se jim narodil syn Miloš. I ve svém krásném věku je stále pan Šťastný aktivní. Nejvíce svůj čas věnuje péči o zahradu. Radost mu také dělají jeho 3 vnoučata a 4 pravnoučata.